

Ross Rocklynne

PIMEDUSSE

Peatükk I Pimeduse sünn

Peatükk I Pimeduse sünn

Kaugel kosmoses, kaugeima galaktika äärel, kahe täheparve vahelisel alal tekkis helendav kera, mis kiirgas valgusaastate kaugusele. Elu oli sündinud.

Ta aimas valgust; üks tema nägemismeeltest oli muutunud erksaks. Alul nägi ta lugematuid päikesi ja udukogusid, mille kiirgusenergia nüüd tedagi toitis. Selle taga märkas ta tihedat, läbitungimatut pimedust.

Pimedus äratas temas huvi. Ta sai aru tähtedest, kuid pimedusest mitte. Lapsuke uuris

seda mitmete valgusaastate kaugusele, kuid kohtas vaid valgusetust. Ta uuris edasi ja edasi, kuid valgust polnud. Vaid siis, kui pilk ei suutnud enam sügavamale tungida, ta loobus, kuid kummaline seeme oli külvatud; sisemine veendumus ütles talle, et seal pimeduse kaugeimas servas pidi olema valgus.

Imede real ei näinud kunagi lõppu olevat selle vastsündinu silme ees. Ta sai teada veel ühe isiku lähedalolekust, energiaolendist kolmekümne miljoni miili kaugusel. Tolle südamikus oli õrnalt kumava rohelise valguse kera läbimõõduga miljon miili.

Ta uuris olendit oma pilguga, kuid see jäi kogu vaatluse ajaks liikumatuks. Ta tundis, kuidas veidrad jõud haaravad tema järele, jõud, mis täidavad ta ülevoolava rahuga. Korraga avastas ta, et energialainete süsteem pakub võimalusi.

„Kes sa oled?“ olid need lained võimelised sellelt teiselt elult küsima.

Ta sai maheda, rahustava vastuse.

„Ma olen sinu ema.“

„See tähendab...“

„Sa oled minu poeg - minu loodud. Ma annan sulle nimeks Pimedus. Lama siin ja kasva, Pimedus, ja kui sa oled palju kordi suurem, tulen ma jälle.“

Ema kadus, neelati jäljetult tohutu spiraalikujulise udukogu poolt, mis sarnanes kiiresti keerlva tähetolmupilvega.

Ta lebas liikumatult, tulvil voogavaid veidraid mõtteid. Peamiselt liikusid need valgusetusemere ümber, mis uhub selle galaktika kallast, kus ta sündis. Mõnda aega hiljem arutles ta, mis on elu ja mis on selle eesmärk.

Peatükk I Pimeduse sünn

„Kui ema tagasi tuleb, küsin temalt,“ mõtiskles ta. „Pimedus, ta nimetas mind Pimeduseks.“

Tema mõtted liikusid, tagasi pimedusele.

Viis miljonit aastat suples ta kiirtes, mis levivad kosmoses. Ta kasvas. Tema läbimõõt oli kümme miljonit miili.

Ta ema tuli. Ta nägi teda kaugelt enda suunas vuhisemas. Ema peatus tema juures.

„Sa oled palju suurem, Pimedus. Sa kasvad kiiremini, kui teised vastsündinud.“ Ta tundis

emalt kanduvates mõtetes uhkust. „Ma olen siin lamanud ja mõelnud,“ vastas lapsuke.

„Ma olen endamisi mõistatanud ja jõudnud järeldusele paljude asjade suhtes. Sinu- ja minusarnaseid on ju teisigi.“

„Neid on tuhandeid. Ma viin sind nende juurde. Oled sa proovinud liikumismehhanisme?“

Ma pole proovinud, aga ma teen seda.“ Tekkis vaikus. „Ma leidsin mehhanismid,“ ütles hämmeldunud Pimedus, „Aga nad ei liiguta mind.“

Peatükk I Pimeduse sünn

Mõte tundus emale naljakas. „See on üks neist asjust, mida sa ei tea, Pimedus. Sa asud hüperkosmose seitsmeteistkümnendas vööndis, mehhanismid siin ei tööta. Kontrolli kas sa paisuda saad?“

Kõik see oli uudne, kuid otsekui instiktiivselt tundis Pimedus, kuidas ta esialgse suurusega võrreldes kahekordseks kasvas.

„Hästi. Nüüd lülitan sind esimesse vööndisse.. Kuule, proovi mehhanisme.“

Ta proovis, ja oma tohutuks imestuseks märkas ta tähti, mis tuiskasid temast mööda, kui vilkuvad tuled, Nii suur oli ta rõõm, et ta arendas

veelgi suuremat kiirust ning jõudis emast paar valgusaastat ette.

Ema jõudis talle järele. „Nooruse kohta on sul kiirust küllalt. Ma olen sinu üle uhke. Ma tunnen, Pimedus,“ tema häälede sügenes heldimus, „et sinust saab midagi teistest erinevat.“

Ema uuris tema mälukeerduid. „Aga ära püüa olla liiga eriline.“

Õeldu üle pead murdes vaatas ta emale otsa, kuid viimane pöördus ümber. „Tule!“

Peatükk I Pimeduse sünn

Poeg järgnes talle mööda tähtedest moodustunud koridori, kuna ema püüdis liikumiskiirust poja omaga sobitada.

Nad peatusid valgusetuse kuristikust eemal kuuendas galaktikas. Ta märkas tuhandeid endasarnaseid kogusid, mis liikusid kiiresti temast mööda ja tema ümber. See siis ongi tema rahvas.

Emal osutas nende suunas. „Sa õpid neid tundma võnkumise ja nende tuumas asuva erinevat värvitooni valguskera järgi.“

Ta vuristas ette terve rea nimesid, mille poeg ilma raskusteta oma mälukeerduksesse talletas.

„Kiirgav, Värisev, Kärmas, Piimjas, Ergav, Suur Jõud, Päikesesööja, Valgusaasta...“

„Tule, ma esitlen sind Vanakesele.“

Nad vuhisesid edasi mööda kosmost seitse valgusaastat ning peatusid täpselt galaktika serval. Pimeduse teadvuses käis iseäralik klõps.

Vanake on end hüperkosmose kuuendasse vööndisse sulgenud, „teatas ema.

Seal, kus ta varem oli märganud vaid tindikarva maailmaruumi, mis oli täpiline leegitseva, muutuva aine kogumikest, märkas ta nüüd energiaolendit, mille aura andis selget

Peatükk I Pimeduse sünn

tunnistust kõrgest east. Ja hiigelsuurel purpurpunasel keral tema südames puudus täiesti selline elujõuline sära, millega oli varustatud Pimedus tänu oma noorusele ja piiritule energiale.

Emma püüdis kinni vana olendi tähelepanu ja Pimedus tundis, kuidas Vanakese kontaktkiired nendeni jõudsid.

„Oi, see oled sina, Sädekeke,“ ütlesid eaka olendi lahkend mõtted. „Ja kes see on seal koos sinuga?“

Pimedus nägi, kuidas ta emast, Sädekesest, voogasid välja kristalse valguse joad.

„See on mu esimene poeg.“

Vastsündinu tundis Vanakese mõttekiiri kompavat ta mälukeerduid.

„Ja sa nimetasid ta Pimeduseks,“ ütles Vanake aeglaselt, „kuna ta mõtiskles selle üle.“ Ta nägemus taandus pool-hajameelselt. „Ta on nii noor ja sellegipoolest on ta mõtleja; juba mõtleb ta elu üle.“

Peatükk I Pimeduse sünn

Kaua, kaua peatus Vanakese läbitungiv pilk temal. Äkki pöördusid ta nägemiskiired eemale ja keskendusid võikesele eraldiasuvale täherühmale. Tekkis raske ja veniv vaikus.

„Pimedus,“ lausus Vanake lõpuks, Su mõtted on kasutud.“ Kiired näisid nüüd tulevat mõõtnatust kaugusest või lõpmata väsinud teadvuselt. „Sa oled noor, Pimedus. Ära mõtle nii palju - nii palju, et purustad oma eluõnne seda üle hinnates. Kui soovid, tule mind vaatama, olen kuuendas vööndis veel miljoneid aastaid.“

Järsku vanake kadus. Ta oli ema ja poja tagasi esimesse vööndisse sulgenud.

Ema suunas pilgu pojale. „Pimedus, see mis ta ütleb, on tõsi, iga sõna sellest. Mängi mõnda aega - siin on palju võimalusi. Ja hulga aja pärast, kui sa soovid, mine Vanakest vaatama; aga nüüd ei tohi sa teda oma küsimustega niipea tüüdata.“

„Ma püüan,“ vastas Pimedus äkilise otsustavusega.

Peatükk II Kosmoselapsed

Pimedus mängis. Ta mängis miljoneid aastaid. Omavanuste mängukaaslastega uitas ta ikka ja jälle mööda lugematuid galaktikaid, millest

universum koosneb. ta tuiskas ühest äärest teise rahutu kuulekusega, nagu Vanake oli käskinud.

Ta uuris tähtede pinda, lõhkus seda tükkideks, saates väljapaiskuvate leekidega põletavkuumi geisreid miljonite miilide kõrgusele kosmosesse. Ta järgnes kaaslastele galaktikate vahelises ruumis asuvatesse rohekalt kumavate udupilvede keerlevatesse sügavustesse. Kuid neid looduse võimsaid olendeid oli võimatu häirida. Majesteetlikult keerlesid nad aina ringiratast või keerduisid, moodustades spiraale, vahetevahel aga tihenesid aineks, millest tekkisid kaunid tulised päikesed.

Energiat, millest toituda, oli siin tohutult, kuid see oli jaotunud nii tihedalt ja laialt, et tema ja ta kaaslased ei võinud unistadagi, et saavad sellest enam kui miljondiku kogu oma elu jooksul.

Ta õppis tundma hüperkosmose neljakümne seitsme vööndi saladusi. Ta sai teada, kuidas siseneda või siis väljuda esimesse või mõnda teise vööndisse vastavalt soovile. Ta teadis tumeduse läbitungimatuid võluisid viieteistkümnendas vööndis ning veidralt illusoorse mitmekordse oleku lumma kahekümne kolmandas, ja sama kummalist tunnet, kui ta oli

Peatükk II Kosmoselapsed

kolmekümne esimeses vööndis iseendast vastupidises suunas eemale kihutas, ning ka neljakümne seitsmendas, kus kogu ruum muutus kubistlike päikeste ja galaktikate painajalikuks virvarriks.

Arusaamatud olid need nelikümmend seitse vööndit. Nad eksisteerisid kosmoses koos, kuid olid siiski üksteisest eraldatud viisil, mida keegi polnud kunagi avastanud. Igas vööndis oli selgeid märke sellest, et tegemist oli sama universumiga. Pimedus teadis vaid, et iga vöönd oli üks universumi neljakümne seitsmest pisut erinevast näost ning ta meelte võimetele ei teinud mingit

raskust ületada neid nähtamatuid sildu, mis ühendasid kuristikke vööndite vahel.

Ja ta ei teinud katsetki, et lahendust leida - ta pidi jätma mõtlemise, vähemalt mõneks ajaks. Ta oli valmis mängima, et leida igast uuest meelelahutusest nii palju mõnu ja rõõmu kui võimalik.

Aga lõpuks tuli sellele kõigele lõpp, nagu ta oli arvanudki. Ta mängis ja tundis kõigest mõnu, kuni...

Ta oli jõudnud saada viiskümmend miljonit aastat vanaks, seega oli ta ikka veel nooruk. Purpurpunane kera tema südames võinuks alla

neelata päikese, mille läbimõõt on miljon miili ja kogu tema keha oleks mahutanud viiskümmend sama suurt päikest. Sada tuhat aastat uinus ta seitsmendas vööndis, kus ruumi täitis mahe värvitu valgus.

Ta ärkas ja pidi end juba esimesse vööndisse lülitama, et ühineda Kiirgava, Valgusaasta, Suure Jõu ja kõigi teiste lastega.

Ta peatus rabatult, sest äkki tundis ta enda üle vajuvat vastumeelsust selle seltskonna suhtes. Pimedus avastas, et ta tõepoolest ei taha enam kunagi oma sõpradega kohtuda. Kui ta magas, toimus temas muutus ja mängukaaslased olid

jäänud nii võõraks, nagu poleks ta neid kunagi tundnudki.

Mis oli selle põhjuseks? Ilmselt see, et palju aastaid tagasi oli ta mõistnud jõudnud täiskasvanuks saada. Nüüd tõstis ta mässu sõprussidemete vastu, mis polnud rohkemat, kui tühine mäng. Mäng. Hiiglaslike päikeste, nagu kummipallide ümberringi põrgatamine ja siis nende päikesesüsteemideks lõhkumine; üksteise tagaajamine edasi ja tagasi mööda neljakümmend seitset vööndit; galaktikate vahelises mõõtmatuses avarustes ringituiskamine, enda

Peatükk II Kosmoselapsed

nähtamatuks muutmine keha kümnekordse vähendamise läbi.

Ta ei tahtnud mängida ning ta ei soovinud enam kunagi oma kaaslasi näha. Ta ei vihanud neid, kuid ei suutnud taluda nende iseloomu, mis sunnib neid igavesti tähtede seas lõbutsema.

Suuruselt ei andnud Pimedus veel täiskasvanu mõõtu välja, kuid ta tundis, et on suureks kasvanud, kuna nemad olid ikka veel lapsed, kes loopisid päikesi mööda galaktikat laiali ja paiskasid seejärel materjaliseerunud energia pisikesi tükikesi enda ümber, et tekiksid planeedid, siis heitsid nende sekka suuremaid

tükke, et lõhkuda planeedisüsteeme, mida nad nii hoolikalt olid ehitanud.

Ta oli tundnud seda tulemas - oma üleolekut. See ilmnes nende lapsukeste ületrumpamises igasuguses mängus, mille nad välja mõtlesid. Tavaliselt ajasid nad kõik vussi, ennemini olid nad võimelised tähte väikesteks tükkideks lõhkuma, kui seda nii kaua keerutama, et tsentrifugaaljõud sellest planeedid moodustas.

„Minu mõistus on täiskasvanu oma, kuigi keha veel mitte; ma olen selles punktis, kus tuleb koguda tarkust ja võib-olla kurbustki,“ mõtles ta tujukalt. „Ma lähen Vanakest vaatama ja esitan

talle oma küsimused - need, mida ma siiani oma mälusopis olen hoidnud. Aga,“ jätkas ta mõtlikult, „mul on tunne, et isegi tema tarkusest on vähe, et mind valgustada. Sellele vaatamata peavad ju kuskil olema vastused. Mis on elu? Miks ta on? Ja peab ju olema teine universum pimeduse taga, kuhu ka sinne kuulub.“

Tõrksalt pöördus Pimedus ringi ja jälge enda järel jättes liikus ta aeglaselt läbi galaktika ning jõudis järgmisse, kus ta avastas noored energiaolendid, needsamad, kellega koos tal võimatu edaspidi mõnusalt aega veeta.

Ta liikus lähemale ja muutis hajameelselt oma ajusüsteemi nendega vastavaks. See oli teadvuse tasand, kus nad võisid jälgida väikese kuumvalge päikese ümber keerlevat kuut planeeti, mis olid omaette kehad, mitte pelgalt valgussõõrid.

Arvult mõnisada lapsukest oli kogunenud selle päikese ümber ja Pimedus hõljus parve kaugemas servas ning jälgis neid tuseselt.

Üks noortest purpurpunastest tuledest, nime poolest Kosmiline, viskas hulga ainet enda lähedale kosmosesse, sirutas siis välja vedamiskiire ja tõmbas aine kogumi tagasi. Ta

Peatükk II Kosmoselapsed

keerutas seda kiire otsas ringiratast, nii et raadius järk-järgult vähenes. Planeedile sellise kiiruse andmine, mis paiskaks ta täpselt kahe kõige kaugema planetaarse orbiidi vahele, nõudis tasakaalu saavutamiseks peenikest oskust sobitada omavahel massi, kiiruse ja päikese külgetõmbejõu faktorid.

Kui Kosmiline oli viinud ainekogumi muutumatu nurkkiiruseni, tundis Pimedus sellist ärritust, mida ta kunagi polnud tundnud. Intuitsioon, mis oli eksimatult täpselt osutunud, ütles talle, et vaevalt saab siit luua orbiiti sellele paneedile.

„Kosmiline.“ Ta võttis ühendust paneeditegija mõttekiirtega. „Kosmiline, sinu genereeritud kiirus on liiga suur. Kogu süsteem puruneb.“

„Oh, Pimedus.“ Kosmiline heitis talle pilgu. „Tule meie juurde. Sa ütled, et kiirus on vale? Ei või olla, sa ise eksid. Ma olen kõik täpselt õigesse punkti suunanud.“

„Valesse punkti,“ veenis Pimedus kangekaelselt. „Kahtlemata on sinu arvutatud planeedi mass see tegur, mis muudab kogu võrrandi valeks. Vähenda kiirust, siis sa näed.“

Kosmiline jätkas ainekogumi keerutamist, kuid põrnitses uudishimulikult Pimedust.

„Mis sinuga lahti on?“ päris ta. „Sul on midagi viga. Mis sellest on, kui ma valesti arvestan ja süsteemi tasakaalu rikun? Hiljem lõhume nagunii selle asja.“

Vihasähvatus käis läbi Pimeduse. „Selles see häda ongi,“ ütles ta tighedalt. „See ei lähe ühelegi teist korda. Te jääte alati lasteks. Te mängite igavesti. Hoolikas konstrueerimine, rõõmsameelne purustamine - see ongi kõik, mis on teie elu sisuks. Kas teil ei teki mõnikord

tunnet, et võiks mängimise lõpetada ja teha midagi... väärtuslikku.“

Just nagu oleksid nad avastanud kummalise, võõras galaktikas valitseva teistsuguse seaduste süsteemi, nõnda põrnitsesid nad Pimedust, need sajad rohelised ja purpurpunased noorukid.

Kosmiline jätkas endavalmistatud planeedi keerutamist ilmaruumis, kuid ta oli selgelt hämmeldunud. „Mis sinuga lahti on, Pimedus? Mida muud on siin veel teha peale galaktikates uitamise ja päikeste tegemise. Ma ei oskak nimetada ühtki elusolendit, keda võiks pidada enam väärtuslikuks.“

Peatükk II Kosmoselapsed

„Mis tulu on mängimisest?“ teatas Pimedus.
„Mis kasu toob päikesesüsteemi tegemine? Kui te näiteks valmistaksite ühe sellise ja siis annaksite sellele elu, see oleks midagi väärt! Või mõtelge, mõtelge! Endast, elust, miks on see olemas ja mida ta asjade süsteemis tähendab. Või,“ ja ta värises veidi, „proovige avastada, mis asub selle valgusetuseloori taga, mis ümbritseb universumit.“

Sajad noorukid vaatasid Pimedust.

Kosmiline põrnitses teda murelikult. „Kas sa oled hull? Me kõik teame, et seal taga pole midagi. Kõik, mis on, on siin universumis

olemas. see tumedus on täiesti tühi ja ta ulatub siit igavikku.“

„Kust sa seda teada said?“ küsis Pimedus põlglikult. „sa ju ei tea. Aga mina saan teada. Ma ärkasin veidi aega tagasi unest ja mulle ei mahu enam pähe, et pean jälle mängima. Ma tahan teha midagi olulist. Nii ma suundun pimedusse.“

Ta pööras ahne pilgu sügavale kuristikule, mis ümbritses tähti. Olles rabatud sellest ennekuulmatust kavatsusest, unustas Kosmiline täiesti oma keerleva planeedi. Viimase kiirus vähenes ja seejärel rebis ta end lahti vedavast

kiirest, mis oli nõrgaks muutunud, ning kaldus kõrvale ringjoonelt, mida mööda ta liikus.

Planeet tuiskas päikesesüsteemi suunas ja liikus kaugemate planeetide orbiitide vahele. Päikese külgetõmbejõud haaras ta, üksik planeet asus muutuvale orbiidile ja kogu süsteem stabiliseerus täielikult seitsme planeediga süsteemiks endise kuue asemel.

„Nägid,“ ütles Pimedus ebakindla lustakusega, „kui sa oleksid kavatsenud kiirust arendanud, oleks süsteem kokku jooksnud. Planeedi kiirus langes ja ta pääses lahti. Pime juhus andis talle õige suuna. See oli lihtsalt

kokkusattumus. Nüüd viska sinna teine päike ja vaata, kuidas süsteem puruneb. See on ju teile alati rõõmu teinud.“ Ta aura võbeles. „Hüvasti, sõbrad!“